Aşa-zisele „prorociri" şi „descoperiri"

Aşa-zisele „prorociri" şi „descoperiri"

„Poporul Meu piere din lipsă de cunoaştere" a spus Dumnezeu profetului Osea (4.6). Din păcate se constată şi astăzi la mulţi creştini o lipsă de cunoaştere a gîndurilor lui Dumnezeu. Cîţi credincioşi sînt în stare să explice ce vrea să spună Sfînta Scriptură, mai ales Noul Testament cu privire la „prorocire"? Cunoaşterea gîndului Scripturii este condiţia de bază pentru a putea face faţă închipuirilor şi exprimărilor greşite. Pentru o înţelegere clară a prorociei trebuie să cunoaştem gîndurile lui Dumnezeu din Cuvîntul Său.

Mulţi creştini sînt impresionaţi de afirmaţiile corintenilor despre aşa-zisele „prorociri" şi „descoperiri"1 şi chiar le urmează. Toţi avem nevoie de cumpătare şi exemplul credincioşilor din Bereea este bun de urmat şi astăzi. Cînd apostolul cel mare, Pavel, le-a propovăduit Evanghelia, ei au primit Cuvîntul cu mare bucurie. Însă totodată cercetau zilnic Scripturile ca să vadă dacă ce li se spunea este aşa (Faptele Apostolilor 17.11).

Prorociri

Să vedem mai întîi ce spune Noul Testament despre profeţi (greceşte „prophetes"), profeţie sau prorocire (greceşte „propheteia") şi a proroci (greceşte „propheteuo"). Toate aceste cuvinte în limba greacă au aceeaşi rădăcină de cuvinte. Părerea obişnuită dar greşită este aceea că un profet ar fi cineva care spune mai dinainte lucruri viitoare. Dacă citim însă cărţile vechi testamentale ale profeţilor Iona şi Hagai constatăm că ci au exprimat puţine lucruri viitoare sau chiar nici unul. Iona avea de la Dumnezeu misiunea să cheme la pocăinţă pe locuitorii din Ninive. Am putea spune că el a fost un „evanghelist."

Şi Hagai a fost însărcinat de Dumnezeu să îndrepte spre Domnul pe cei din rămăşiţa lui Israel care obosise şi ajunsese asemănătoare cu lumea. Numai ultima sa expresie din cele patru conţine o prevedere despre timpul de la sfîrşit şi despre Mesia (Hagai 2.21-23).

Este adevărat că majoritatea profeţilor din Vechiul Testament ca Ieremia, Isaia, Ezcchiel şi Daniel au spus dinainte lucruri viitoare. Dar acesta nu este semnul de recunoaştere principal al unui profet. Un Ilie şi un Elisei au vorbit în primul rînd cugetului poporului. Ilie spunea la începutul lucrării sale: „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel în faţa căruia eu stau." Acesta este semnul de recunoaştere a unui profet şi anume a sta în prezenţa nemijlocită a lui Dumnezeu, în împărtăşire reală cu El. Din această împărtăşire cu Dumnezeu, el poate să spună care sînt gîndurile lui Dumnezeu şi poate pune în lumină starea prezentă a celor care primesc vestea.

Aşa a pretins şi Petru de la credincioşi: „Dacă vorbeşte cineva, să vorbească aşa ca şi cum ar fi cuvintele (expresile) lui Dumnezeu ..." (1 Petru 4.11); aceasta înseamnă cuvinte pe care le primeşte din părtăşia practică pe care o are cu Dumnezeu şi care se potrivesc exact cu starea ascultătorilor, încît ating cugetul. Cuvîntul grecesc „logion", care este tradus prin „cuvinte", desemnează şi vorbirea (proverbele dumnezeilor, în greacă „orakel") zeilor greci păgîni.

Slujba (lucrarea) unui învăţător este folositoare pentru cei care sînt duhovniceşti şi au interes pentru lucrurile Domnului. Slujba profetului însă atinge cugetele neduhovniceşti şi ale celor care au devenit indiferenţi. ..Dar dacă toţi prorocesc şi intră vreun necredincios sau vreunul simplu, el este încredinţat de toţi, este judecat de toţi. Tainele inimii lui sînt descoperite, aşa că va cădea cu faţa la pămînt, se va închina lui Dumnezeu şi va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru" (1 Corinteni 14.24-25).

După această explicaţie scurtă putem să înţelegem corect cele spuse despre prorocire în 1 Corinteni 14. În acest capitol, apostolul avertizează corintenii despre supraevaluarea vorbirii în limbi (să nu dea valoare mai mare vorbirii în limbi) şi îi îndeamnă să dorească prorocia. “Urmăriţi dragostea şi să doriţi cu înflăcărare manifestările duhovniceşti, dar mai ales să prorociţi" (1 Corinteni 14.1). Prorocirea este un dar de har al lui Dumnezeu. Spre această slujbă să se îndrepte dorinţa lor în primul rînd. El spune că acela care proroceşte stă în legătură intimă cu Domnul. Cine face lucrarea în acest mod „vorbeşte oamenilor spre zidire, sfătuire şi mîngîiere ... dar cine proroceşte zideşte biserica" (1 Corinteni 14.3-4). “Cît despre proroci, să vorbească doi sau trei şi ceilalţi să judece ... Fiindcă puteţi să prorociţi toţi, unul după altul, pentru ca toţi să capete învăţătură şi să fie încurajaţi" (1 Corinteni 14.29,31). Această lucrare (slujbă) are ca scop mai mult decît toate celelalte creşterea practică a vieţii de credinţă a bisericii. De aceea înţelegem bine de ce apostolul scrie corintenilor: „Cine proroceşte este mai mare decît cine vorbeşte în limbi" (1 Corinteni 14.5). Dar şi această slujbă (lucrare) este supusă sentinţei (judecăţii, părerii) celorlalţi credincioşi.

După mărturia Noului Testament, această slujbă profetică a fost exercitată şi de surori (Faptele Apostolilor 21.9), dar numai în afara strîngerilor de credincioşi, fiindcă după Cuvîntul lui Dumnezeu, femeilor li se cuvine să tacă în biserici (1 Corinteni 14.34-35).

Descoperiri

Darul profetului a avut în timpul de întemeiere a Bisericii lui Dumnezeu pe pămînt o poziţie deosebită care s-a asemănat cu cea a apostolilor, în 1 Corinteni 12.28-29, în succesiunea darurilor, profeţii sînt numiţi pe locul doi. după apostoli: „Şi Dumnezeu a rînduit în biserică, întîi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învăţători" (compară cu Efeseni 4.11). În Efeseni 2.20, apostolii şi profeţii sînt arătaţi ca fiind temelia lucrării de zidire dumnezeiască: „fiind ziditi pe temelia apostolilor şi prorocilor ..." Explicaţia pentru poziţia accasta deosebită pe care o ocupau profeţii împreună cu apostolii o găsim în Efeseni 3.5. Acolo este vorba de taina lui Hristos care nu a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, aşa cum a fost descoperită acum sfinţilor apostoli şi proroci ai lui Hristos prin Duhul.

Aceşti profeţi ai Noului Testament au primit descoperiri din partea lui Dumnezeu care erau necesare pentru construcţia (zidirea) şi învăţarea Bisericii lui Dumnezeu. Lucrurile care erau descoperite profeţilor şi apostolilor au fost pînă atunci taine ascunse în Dumnezeu. În ele a fost desfăşurată (dezvoltată) înţelepciunea lui Dumnezeu pentru credinciosul timpului de acum (1 Corinteni 2.7) şi toată bogăţia slavei lui Dumnezeu este desfăşurată în această taină (Coloseni 1.26). Se vorbeşte de taina Evangheliei (Efeseni 6.19) şi de taina lui Hristos (Efeseni 3.4: Coloseni 4.3). Această taină conţine slava lui Hristos, a Fiului Omului la dreapta lui Dumnezeu şi unirea credincioşilor care aparţin de Trupul Său, cu El, care este dat ca fiind cap peste toate lucrurile Bisericii.

Toate adevărurile care sînt legate de această taină minunată au fost descoperite prin Duhul lui Dumnezeu profeţilor Noului Testament. Aceasta nu s-a întîmplat dintr-o dată, ci în primii ani ai creştinismului. Pavel a fost o unealtă deosebită, un vas ales pe care Dumnezeu 1-a pregătit pentru acest scop. Corespunzător administraţiei harului lui Dumnezeu i-a fost făcut cunoscut prin descoperire această taină (Efeseni 3.2). Dumnezeu i-a dăruit o înţelegere deosebită în taina lui Hristos (Efeseni 3.4). I-a dat harul de a vesti neamurilor bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos şi să pună în lumină înaintea tuturor care este administrarea acestei taine ascunse de veacuri în Dumnezeu, care a creat toate (Efeseni 3.8-9).

Prin comunicarea acestor taine în legătură cu Hristos şi cu Biserica (Adunarea) Sa, cercul descoperirilor lui Dumnezeu s-a închis. Ca slujitor al Bisericii, Pavel a fost chemat de Dumnezeu să întregească Cuvîntul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25). El a adus la lumină tainele lui Dumnezeu pînă atunci necunoscute. El a fost ultimul scriitor al Noului Testament, în sensul că după el nu au mai fost descoperite lucruri noi referitoare la punerea temeliei.

În timpul cînd Noul Testament nu a fost încă terminat, s-au mai dat descoperiri. Despre acestea este vorba şi în 1 Corinteni 14. Pavel scrie: „În adevăr, fraţilor, de ce folos v-aş fi eu dacă aş veni la voi ... şi cuvîntul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoştinţă, nici prorocie, nici învăţătură?" Acest îndemn este împărţit în patru părţi diferite:

1. Descoperirea este comunicarea adevărurilor noi pînă atunci necunoscute.

2. Cunoştinţa este cunoaşterea gîndurilor dumnezeieşti (compară cu întîia epistolă către Corinteni 12.8).

3. Prorocia poate să conţină descoperirea unor lucruri viitoare, dar poate să fie numită şi iluminarea cugetului ascultătorilor, aşa cum am văzut. Prorocirea şi descoperirea nu sînt deci acelaşi lucru.

4. Învăţătura este instruirea în gîndurile lui Dumnezeu, mai ales explicarea (expunerea) Sfintei Scripturi.

În timpul de dinaintea întregirii Noului Testament au fost adesea descoperiri (1 Corinteni 14.26,30). De cînd cercul descoperirilor dumnezeieşti a fost închis de scriitorii Noului Testament, nu mai există descoperiri noi. Pavel a fost unealta prin care a fost întregit Cuvîntul lui Dumnezeu. În ultima carte a Bibliei scrie clar: „Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta, că, dacă va adăuga cineva la ele, Dumnezeu îi va adăuga nenorocirile scrise în cartea aceasta. Şi dacă scoate cineva din cuvintele cărţii acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfîntă, scrise în cartea aceasta" (Apocalipsa 22.18-19).

Să sintetizăm încă o dată ceea ce este spus în Noul Testament despre descoperire şi prorocire.

1. Descoperire înseamnă comunicarea unor gînduri noi ale lui Dumnezeu, pînă acum necunoscute. După întregirea Noului Testament nu mai există descoperiri noi în legătură cu adevărul creştinismului.

2. Prorocire sau slujbă profetică este vorbirea lucrată de Duhul Sfînt din părtăşia nemijlocită cu Dumnezeu, pentru a atinge cugetele ascultătorilor şi pentru a-i zidi. În măsura în care era vorba de comunicarea unor adevăruri noi în timpul formării Noului Testament, această slujbă a fost asemănătoare cu cea a descoperirii şi atunci sînt valabile cele spuse la punctul „a".

Însă dacă este vorba de cuvintele (expresiile) lui Dumnezeu (1 Petru 4.11), Cuvîntul lui Dumnezeu este îndreptat spre inimi şi cugete pentru a le pune în lumina Sa. Noi credem că această slujbă se poate face şi astăzi. Numărul mare al aşa-ziselor „descoperiri" sau „proroci" care nu s-au adeverit (nu s-au întîmplat), vorbite de profeţii creştini moderni, ar trebui să aducă la realitate pe fiecare creştin care îşi găseşte plăcerea în aceste lucruri. De fapt mai există multe proroci şi promisiuni ale lui Dumnezeu în Sfînta Scriptură care îşi aşteaptă împlinirea. Despre ele însă apostolul spune: „Şi avem cuvîntul prorociei şi mai sigur, la care bine faceţi că luaţi aminte, ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziuă şi va răsări luceafărul de dimineaţă în inimile voastre. Mai întîi să ştiţi că nici o prorocie din Scriptură nu se interpretează singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oameni sfinţi ai lui Dumnezeu au vorbit conduşi de Duhul Sfînt" (2 Petru 1.19-21).

clickbible.org